

Цоко. Царьтъ, когато излизаше, азъ го видѣхъ бѣше страшно сърдитъ. Трѣба да има нѣщо.

Драгомиръ. Какво ще има? Мирътъ е заключенъ. Ако да жали за майчинятъ си смъртъ, затова трѣба да е билъ сърдитъ.

Цоко. Мълчи. Ето Кръстанъ иде, отъ него ще узнаемъ сичко.

ЯВЛЕНІЕ СЕДМО.

Същитѣ, Кръстанъ.

Кръстанъ. Ей, що щете вие тукъ, когато царьтъ го нѣма? Незнаете ли че не е свободно да са влиза въ неговата стая?

Цоко. Е, мълчи сега. Но я ни кажи ти насъ: защо бѣше дошелъ Грьцкія посланикъ при царя.

Кръстанъ. Защо? да го види. Незнашъ ли чи питашъ?

Драгомиръ. Хемъ, хапльо, пази съ кого разговаряшъ. Трѣба да знашъ: че ние сме царски хора, а не служители като тебъ.

Кръстанъ. Какви сте? Пойводи ли? А бѣ и азъ ставамъ пойвода на сѣнката подъ шатора. А като доди врѣме за бой, тогасъ да видишъ какъ са крижъ изъ дупкитѣ.

Цоко. Ти ставашъ, като префърлишъ една двѣ оки червенъ вѣтъръ, чи да видишъ и царъ биле ставашъ. Такива като тебъ съмъ видѣлъ азъ много.

Кръстанъ. Ти като си видѣлъ, хайди и азъ да ти видѣ гърба на вѣтъ, хайди дѣ, да не останешъ и безъ рѣкавъ.

Драгомиръ. Млъгвай. Чи сега ще запомнишъ отъ кой родъ си роденъ. Такива келеви хлапета, като намѣрять едно парче хлѣбъ, подигать си носа, искать да ставать господари, а незнахътъ че не сж достойни него да живѣхътъ. Видять ли въ джоба си малко пари, наконтьтъ ся, тръгнатъ, сякашъ чи ли сж царски синове.

Цоко. Грѣшката е наша. Ние безъ да испитамъ отъ гдѣе и що е? Пребирами всякого и му отдаваме най-